

Tudi kraljica je pela. Pela je prelepo o novem domu, o novi hiški,
o novi sreči — — —

Trotje so pa samo vriskali.

»Kraljica mrtva nam leži —
naš domek žalosten stoji — —«

so se mešali žalostni glasovi iz sosedne hiške z veselimi vriski in
vzkliki.

(Konec prihodnjič.)

K. Hafner

Marjanica nese k blagoslovu

Marjanica je že odrasla deklica. Pol leta in dva mesca že hodi v šolo, brati že zna in pisati, tudi računa že in poleti bo šla že k svetemu obhajilu. Tako ji je obljubil gospod kaplan, ker je pridna in se rada uči.

In ker je že tako velika deklica, je letos o veliki noči nesla tudi k blagoslovu. Mama ji je kupila pisan jerbas in vanj je Marjanica zložila kos kolača, klobaso, korenino hrena, tri pirhe in lepo, zlato pomarančo. Vse to je dala Marjaniči mama, ki jo ima zares rada. Pa še nekaj nese Marjanica k blagoslovu, za kar mama ne ve. To so tri debele repe.

Repe, kaj otroci, to se vam čudno zdi? Pa je res tako. Le poslušajte!

Ko je Marjanica zložila v jerbas vse, kar ji je dala mama, se ji je zdelo, da je jerbas še na pol prazen. Prosila je mamo, naj ji še kaj da, da se ne bodo tovarišice norca delale iz nje, da nese polno praznega k blagoslovu. Toda mama je bila ob tej Marjaničini prošnji gluha na obe ušesi in ni hotela nič slišati.

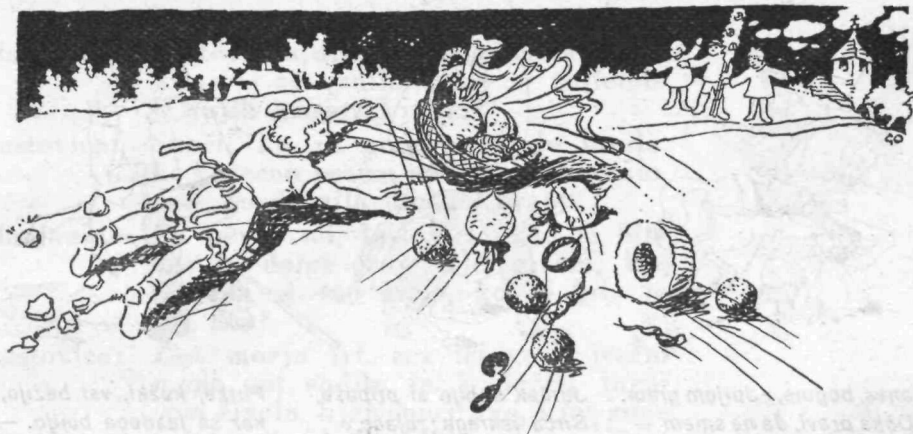
Ampak Marjanica, ta se ne vda kar tako. Prav zares ne. Saj je prebrisanana in že ve, kaj bo storila. Komaj je mama za hipec odšla iz kuhinje, že je Marjanica v shrambi, pograbi tri debele repe in jih skrivaj zloži v svoj jerbas poleg potice in klobase in pirhov. Tako, zdaj je jerbas poln in prt stoji lepo gladko na njem. O, nihče se iz Marjanice ne bo norca delal!

Ponosno je stopala Marjanica v cerkev z jerbasom na glavi. Ali so jo zavidale tovarišice, ki so samo revne cekarje nosile!

Toda pot do fare je bila dolga in jerbas na glavi je postajal čedalje težji. Le kaj je v njem, kar tako teži? Marjanica premišljuje. Kolač ni, ta pomeni Kristusovo krono. Tudi pirhi niso, ti pomenijo Kristusove rane, tudi hren ni, ta spominja na grenki pelin, meso tudi ne, saj nam govori o Kristusovem trpljenju. Toda repe, te težijo jerbas in tiščijo v glavo, da Marjanica že kar dalje ne more. Vendar

že sopiha po klancu in skoraj je že pred cerkvijo. Že gleda visoki zvonik farne cerkve in posluša zvonove, ki pritrkavajo bam-bamrbam-bam-bam. Kako lepo zvonijo!

Tedaj pa — štrbunk in Marjanica leži na tleh. In okoli nje se vali kolač in pirhi in klobasa in pomaranča in tri repe. Pomislite: tri repe! Mahoma je vsa otročad okoli Marjanice, se čudi in norca dela: »Marjanica nese repo k blagoslovu! Pomislite, repo!«

Kako je Marjanica prišla od blagoslova domov, še sama ni vedela. Ničesar ni videla, ničesar ni slišala okoli sebe, samo ena beseda ji je zvenela po ušesih: Repa, repa!

Ves večer je bila žalostna in se je jokala, dokler je mama ni potolažila: »Nič ne maraj, Marjanica, saj je tudi repa božji dar.«

»Že, mama. Toda zdaj se bodo vsi norca delali iz mene.«

»No, kaj za to. Bodo že spet pozabili. Malo kazni pa tudi mora biti za tvojo bahavost.«

In Marjanica si obriše solze in vzame kazen nase. Vso noč trpi, še spati ne more. Drugi dan pa je sveta velika noč, po vsej fari odmeva vesela aleluja in Marjanica je na svojo kazen in svojo sramoto pozabila. Zdaj se igra s pirhi in seka pomaranče. Iz repe pa je mama skuhala alelujo.

Severov

Velikonočna

Veselo pojo spet zvonovi,
oznanjajo slavnosten dan,
da vstal je Zveličar od smrti
in boj je s trohnobo končan.

Življenja spet vse se raduje
in hoali Rešnika sveta,
ki stvarstvo nam vse pomlajuje
in z novim nas upom navda.

